

Een hond sloop voorbij en snuffelde in de goot, waar afval lag.

Jules trad eindelijk van het huis weg om te trachten den weg naar het hotel te vinden. De koude had hem verstijfd en hij stapte met de kraag van zijn jasje omhoog haastig door in de vuile, halfduistere steeg, die tot in andere, nog vuiler sloppen voerde. Daar vond hij een agent, die hem den weg wees, een eindwegs met hem oplopend.

Hij zag eindelijk de kade terug.

De hemel was bewolkt. Hij hoorde in den toren de klokken spelen, het was hem alsof in dat klokkengeluid de nacht van een eendeloos droefgeestige verlatenheid werd; enkele sneeuwvlokken dwaalden omlaag toen hij in zijn dunne kleeven huiverend voor het hotel wachtte tot hem werd opgedaan.

Jules werd laat in den ochtend wakker. Door de witte gordijnen scheen de zon en hij wist niet dadelijk waar hij zich bevond. Maar dan herinnerde hij zich wederom de dingen van den vorigen avond. Alles in zijn denken was mat en onbestemd. Hij voelde zich geheel anders dan de ochtenden aan boord. Een onverschillige dofheid had hem aangetast, even dacht hij aan Beyner, en hij peinsde wat er wel van hem geworden was dien nacht.

Toen hij de gang door ging naar de ontbijtzaal, zag hij Beyner geheel verslagen op een bank zitten in de tochtige hal. Zijn gelaat zag vaal bleek, maar zijn doffe oogen keken ontuchtend toch, en zich naar Jules keerend zeide hij met een rauwe stem:

„Ze hebbe me bestole”....

Zij reisden samen naar Rotterdam. Beyner lag te ronken en Jules keek de raampjes uit en zag de zon ondergaan, terwijl de schemering over de verre vlakke landen trok en eindelijk het duister geheel gevallen was. Totdat de trein met stalen gekletter en ver over huizen en glinsterende rivier verhallend gegil van stoomfluiten, over de bruggen en viaducten van Rotterdam daverde.

Zijne zuster stond er op het perron. Haar wezen scheen hem frisscher en jeugdiger dan

hij het ooit gezien had, en aan haar zorgelijk verwonderde en vragende staren bemerkte hij hoezeer zij hem veranderd vond. Zij namen een vluchtig afscheid van Beyner, die links gebarend het meisje groette, nadat hij eerst wat schunnig glimlachend onderzoekend haar gestalte betuurd had. Hij voelde zich zoozeer zwak en uitgeput, lijf en geest als afgemarteld. Hij had voortdurend een nijging om luid uit te snikken zooals hij dat uren lang eens deed in het treintje van Kinchassa naar Mataddi, vele weken geleden. Maar hij wist zich telkens met groote inspanning te vermannen en trachtte bedaard te antwoorden op al de vele vragen die zijn zuster hem deed. Maar toch voelde hij haar verwondering om al wat hij haar vagelijk, en dikwijls onsamenhangend verhaalde. Wellicht vermoedde zij van hem, dat de koortsen waarvan hij haar met weinig woorden verteld had, heel zijn wezen veranderd hadden.

Voorzichtig vertelde zij hem van zijne moeder, die ziek te bed lag, het was niet erg, zij had alleen maar wat gevatte koude en den volgenden dag zou zij wel weer opstaan.

De woorden gonsden in zijn hoofd: „Alleen maar wat gevatte kou”. Even dacht hij dat zijn zuster hem de waarheid niet zeide, maar aan wat zij verder vertelde bemerkte hij wel dat het niet ernstig was. Toch zou hij zich te beheerschen hebben....

Ik moet mij bedaard en rustig houden en vóóral niet bij haar uithuilen, je weet het nooit wat er dan nog gebeuren kan.

En zoo begroette hij haar dan in het halfduister van de slaapkamer, waar zij stil in bed liggend zijn gelaat maar onduidelijk zien kon, en toen zij hem vraagde meer licht te maken, praatte hij daar wat overheen, en hij verhaalde toonloos verder, terwijl hij soms zijn eigen stem niet meer hoorde, of op verren afstand, alsof een ander sprak....

Elken dag verwonderde hij zich over al het oude bekende dat hij weer zag: De menschen, het oude buiten, de boomen daar rondom, de rijp des morgens op het